

ELSŐ FEJEZET

KATY HART NEM TALÁLT VISSZA A NAPFÉNYRE, nem bírt kiszabadulni az őt fogva tartó furcsa, mély álmok markából.

Dayne Matthews kezét fogta, belefeledkezett bőre érintésének érzésébe. De valami nem stimmelt. Dayne-t inkább idegennek érezte, nem barátinak, és bár már lement a nap, talpuk alatt forrónak tűnt a homok. Túl forrónak. Dayne őt nézte, belemerült a tekintetébe, elfeledtette vele, mennyire furcsa egy Los Angeles-i magánstrandon ülni Hollywood egyik legnagyobb szívtiprójának oldalán, aki éppen azt mondja:

– Sosem terveztem úgy, hogy sztár leszek.

A levegő lehült, hópelyhek keringtek a szélben. Lélegzetelállító minta és aprólékos kidolgozottság jellemezte őket, és olyan nagyok voltak, hogy a kezébe foghatta őket. Dayne azt mondta, eljött az idő; indulniuk kell, Katynek vissza kell mennie a szállodába.

Ahogy felálltak, eltűnt a hó, és ameddig csak elláttak, homoktenger terpeszkedett körülöttük. Homok, és egy sűrű, bozótos terület. Aztán hirtelen kattánás hallatszott. Majd még egy. Még négy. Több tu-

catnyi egyszerre. Fényképezőgépek. Akármerre nézett Katy, mindennütt fényképezőgépeket látott, és sok-sok embert. Több ezer embert, akik mind azt suttogták: *Ez a hírnév ára... a hírnév ára... a hírnév ára...* Dayne pedig a bokrok felé vezette, közelebb... egyre közelebb.

Hirtelen egy szalmasárga hajú nő ugrott elő a zöld bokrok mögül, megragadta Katyt hátulról, és magához rántotta.

Katy nagyon sikított, de mielőtt Dayne bármit tehetett volna, a nő előkapott egy kést. Nem, nem is kést; kardot! Hosszú, görbe kardot.

– Ne mozdulj, vagy megöllek! – sziszegte Katy fülébe. A pengét Katy torkához szorította, egyre erősebben. Katy nem tudott nyelni, vagy segítségért kiáltani, sőt még suttogni sem.

Dayne... szeretett volna kiáltani neki, de nem tudott. *Dayne, segíts!* Katy teste megremegett és megfeszült.

Dayne pedig közelebb jött, egyre közelebb. Nem szólt semmit, de az arckifejezése elárulta, hogy segíteni akar Katynek, kétségbeesetten vágyik rá, hogy segíthessen.

Bárcsak sikerülne levegőt vennie! De a penge még erősebben szorult a torkához, már-már elszorította a légsövét. *Maradj távol, Dayne! Megöl... Érzem a kést a torkomon.* Agyában, szívében megformálta a szavakat, de nem tudta kimondani őket, nem fértek ki a fényes penge nyomása mellett.

– Ribanc! – sziszegte a nő Katy arcába. – Pár perc múlva még jobban érzed majd a kést!

Dayne súgott valamit, aztán egyszer csak egy sárga Honda Civic száguldott a homokon egyenest feléjük, a motorja egyre hangosabban zúgott, ahogy közeledett.

Katy érezte, hogy a mögötte álló nő remeg a gyűlölettől, és a benne forrongó harag tomboló dühvé változik.

Dayne kinyújtotta a kezét, de valami végigvágott Katy karján, és vér csepegett az ujjaira.

Édes Istenem, hol vagy? Kérlek, segíts! *Dayne...* meg fog ölni! Lelkében visszhangoztak a sikolyok, és próbáltak kitérni, de nem találták az utat kifelé.

A fényképezgető emberek száma nőttön-nőtt, *klikk-klikk-klikk*. Minden lencse egyenesen Katyre szegeződött. Annyian voltak, hogy Katy már semmi mást nem látott tőlük. Szorosan körülállták, a kör belsejében pedig tovább fokozódott a dráma.

Akkor történt. Elcsendesedtek a hullámok. Néma csend lett. Katy érezte, hogy az őrült nő néhány centivel lejjebb engedi a kést. Dayne mintha lassított felvételen futott volna feléjük, pedig teljes erejéből szedte a lábát, és Katy tudta – minden szívveréséből érezte –, hogy nem fog időben odaérni. A fényképezőgépek minden lépést, minden mozdulatot megörökítettek. A kattintgatás egyre hangosabb lett... már a saját szívverésénél is hangosabb. Dayne teljes erejéből kirúgta a kést a nő kezéből, az elrepült, sirállyá vált; rikoltozva, szárnyát csapkodva szállt a Csendes-óceán felé.

Dayne fellökte a nőt, a földre küldte, és rátérdelt a hátára. A sárga Honda már csak háromméternyire volt tőlük, zúgó motorja fenyegetően közeledett.

– Fuss, Katy... mentsd az életedet! – kiáltott Dayne.

De már túl késő volt. A nő szeme sötétén csillogott. A sirály lezuhant az égből, újra késsé változott, a boszorkány pedig megragadta, és beledöfte egyenesen...

– Hölgym! – szólt egy nyugodt, kedves hang.

Katy valami hideget érzett az arcán, visszariadt tőle. Kettőt pislogott, és minden eltűnt – a nő, a kés, még Dayne is. Nem a tengerpart forró homokján volt, és nem támadt rá egy késsel hadonászó boszorkány. A hideg, amit az arcán érzett, a 757-es gép ablaka volt.

– Hölgym, vissza kell állítania az ülését! – A légiutas-kísérő volt az.

Katy a mellette ülő két üzletemberen túl az utaskísérőre pillantott. Érezte az arcába szökő forróságot.

– Bocsánat! Én... elaludtam.

– Semmi baj! – mosolygott rá udvariasan a hölgy. – Csak állítsa vissza az ülését!

– Jó... rendben! – Katy már mozdult is, hogy eleget tegyen az utasításnak, és csak ekkor vette észre, hogy kifulladt, a tenyere pedig nyirkos. Kifújta a levegőt a tüdejéből. *Nyugi, Katy... nyugi!*

Az egész csak álmom volt – olyan álmom, amely a hó, és a vezető nélküli, fékevesztett Honda Civic kivételével pontosan így történt egy évvel korábban.

Katy érezte, hogy szívverése lassul, légzése egyenletessé válik. Minden rendben lesz. Erre a hétre ütemezték be az őrült rajongó elleni per tárgyalását, és Dayne figyelmeztette, hogy heves vizsgálódásra számíthat a média részéről. De túl fogja élni. A tanúvallomása nemigen tart majd tovább egy napnál. Akár még kevesebb is lehet.

Kinézett az ablakon a füstös alkonyatra, és elég volt egy lélegzetvételnyi idő, hogy újra visszamenjen gondolatban arra a hétre, amikor majdnem elvállalt egy főszerepet Dayne Matthews oldalán. Amikor kéz a kézben sétált a férfival a tengerparton, az óceán felől fújó szellő játszott a fürtjeivel és az érzékeivel. A valóság legalább olyan vad jelenetet produkált, mint a rémálmom, amelyből az imént riadt fel.

Katy összerázkódott. Kezét a torkához emelte, és finoman megdörzsölte ott, ahol a kés hozzászorult azokban a szörnyű percekben. A penge csíkokat hagyott a nyakán; két hétig alapozót kellett használnia, hogy elfedje.

A leskelődő megölte volna. Ha Dayne nem zökkenti ki, Katy most nem ülne itt a gépen, nem lenne úton a bíróságra, hogy tanúskodjon. Csak egy lenne a Los Angeles-i emberölési statisztikák áldozatai közül. Lúdbőrös lett a karja. Mennyi ideig figyelte vajon őket a nő azon az estén? Két személyiséget, két hangot használt azokban a rémisztő percekben; egyszerre volt Chloe és Anna, de azóta a rendőrség elárulta az igazi nevét.

Margie Madden.

Abban a pillanatban, hogy Dayne rávetette magát Margie-ra, Katy kirántotta magát a nő szorításából. A következő másodpercek-

